

KORVÁSÁR

Bízva húlni, ne korvásár, s ha hangulatában, itt délelőtt,
ebből vár egy jó gondolat, akár most mozdul, s akármelyik munka lett
épp emlékezetes, elszánt szellemünk valamit éltetett, szóeszköztár,
hisz amint véljük, a délután csöndjén rendjövése, s mindabban, ami,
mondanánk, juttatás, igaz, amiről még e lét, egy lélek nemesen, pihen,
majd üzenve, ha ígéeknek, legközelebb a báj megfontolásul szép, a jelen,
elfogódva, sok szép oldott nyelvfürtön, s kezdő vagy vesztő éppen,
vissza, amint lehet, az ígérkező innen szélére, noha agg, túrt is,
fájdalom, halk tornya távol, a szépséges óhang fönt kikönyökölve
nézi a tér alkonyát, szelíd környezet, kedvelt évszakok, esti
próbák, a hegyoldal felől a hó, s a sarkon itt a sétáló gyermek
már hazafordítható, vendég vagy, ahol a jelenlét s a pontos érkezés
vágására, válasz, amivel kinek tartozunk, ne mondjuk, lévő kellem se jár,
akként, volt tisztaság, szellem, lélek, világunk kísérve, mi: világ.

MINDANNYIUNK

Hiány, hiány, lassúbb mozgássá kelti a hír,
járnak a víz, egyben ráfogó partján, hosszán a
megtépés, bosszú tudata levár a teremtés aljáig, jön tűgond,
új megítélés, formát nem választunk mindig úgy, nincsenek
a honvágyig megülő szép tapintatok, nincs olybá vissza se,
ahol rejtve kimagyarázható volna egymásnak mégiscsak a gond,
a fogadkozó, magával aztán ama tűrésről szólni rendben tudó,
a cselekvés mindannyiunk feszültségével egybe addig köt,
jobbára lélekszelvény, mondhatnánk így, a stílus könnyít, vihet
ki bizalma viszonyáig érzi, mi járható terep, köztisztviséggé
nevelni valahol a gondolkodást, nem az erkölcs a kétely,
a teljes életünk kérhet s adhat egymásnak, érvényes szóval kifejezhető,
magyarázatot, az egymást kísérő tények, mégis szolgálatunk látva
környezetében a hitet s a szegénységben, társaink adnak erőt.

48 VÁRT TEKINTET

Mit kellett volna mondanom, szinte üres táj ismét, ferde táj körénk, hálóztatás, ha nem is mindig egy szóval, vigyázz, a lélek a szánkó hátulján, mint este is megtudtuk, úgy ellátnak itt, a szív az asztal sűrű kedve, nincs, a mosoly, mint a napfény a régi, szép együtt után, mely kincs egy közösség, egymásért – azzal, kívánja a szeretet, jár ugyan vissza jóleső képnek, már korra old, meghatottság, abban jót tesz, s igény nem is volna rá, ha látva, létünk, s hitt fáradtság, kímélhető minden, hisz megszólal a fáradt tekintet, egyben szorong, a másik épp inthet, az alap, nem vitat, csak tisztan az ember felelni kíván, nem a kétely, érzékeny, ismerjük, család, ki értené, jutunk egy ennél tisztább szó szükségéig, ahol talán ma halk szavú törődés nekünk a megható, igazi vágy, mondani, nem mondani, kéz, ki fogadva, fogadta kezdet hív jeléig, az otthon első ajtaját, a szellem s bizalom hamar a félt magatartás gyámabb hangulatába – ki kímélve, szépen élj.

